

БОЈАН
ЉУБЕНОВИЋ

**ПОТРАГА
ЗА ЗЛАТНОМ
СТРЕЛОМ**

Илустровала
Марина Веселиновић

■ Laguna ■

Copyright © 2024, Бојан Љубеновић
Copyright © 2024 овог издања, ЛАГУНА

Једном давном, срећном дејињсѝву...

Садржај

ЗИМСКИ РАСПУСТ	9
СНЕЖНА ОЛУЈА21
БРАНДО41
ПРИЧА О ПЕТРОВОЈ ГЛАВИ63
ТАЈНА87
ЗЛАТНА СТРЕЛА	115
ЛАВИНА	147
<i>О ауџору</i>	181

ЗИМСКИ РАСПУСТ

Огњен је стајао испред школе и цупкао с ноге на ногу. Мало пре је звонило за крај последњег часа у првом полугодишту, што значи да је управо почео зимски распуст. Његови другари су журно и бучно истрчали у двориште, и већ правили прве грудве од ноћас нападалог снега. Читава школа је била прекривена чистим белим прекривачем, а густе пахуље и сада су провејавале, често залутавши у насмејана уста и очи разиграној деци. Цика, вриска и смех срећних ђака одјекивали су посвуда. Има ли шта лепше од почетка зимског распуста са снегом!

Али Огњену није било до игре, ни смеха. Капу је навукао скроз до очију, а руке држао дубоко у цеповима. Стајао је непомично као кип.

Где ли је тата? Договорили су се да одмах после школе дође по њега и стигну на породични ручак, а он је већ каснио. Ако тако настави, Огњен ће се претворити у леденог човека. На овој хладноћи вероватно

ће се и разболети и добити упалу плућа, зар се тако држи задата реч?, мислио је помало љут.

Али ако ћемо заистински, Огњену и није било толико хладно. Имао је праву–правцату зимску јакну, непромочиве чизме и топле рукавице. Кроз суре облаке често су се пробијали сунчеви зраци па се морало признати да је овај дан био сасвим леп.

Откуд онда толико нерасположење код овог дечака да се чак ни зимском распусту не радује?

Ех, дуга је то прича.

* * *

– Хеј, што стојиш ту као неко дрво? Глумиш Снешка Белића или шта?

Огњен је одмах препознао овај глас. Била је то његова другарица, плавокоса Маша с којом је делио титулу најбољег ђака у одељењу.

У ствари, више није било тако. Маша је и ово полугодиште завршила са свим петицама, а он...

– Стојим зато што ми се стоји! – одговорио је помало грубо. – Шта се то тебе тиче!

Машине плаве очи су се и даље осмехивале. Њу није било лако онерасположити.

– У реду – рекла је весело. – Само тако стој и не мрдај!

– Стајаћу докле ја хоћу! – рекао је Огњен и окренуо главу.

Али већ следећег тренутка повелика грудва погодила га је посред груди!

Хитро је погледао одакле је долетела, и угледао Машу како се смеје на сав глас!

– Одлична си мета! – рекла је кроз смех. – Не померај се још мало, морам да веждам гађање!

Весела, плавокоса девојчица је узела нови грумен снега и почела да прави грудву.

– Хеј, друже, зар ћеш стварно само да стојиш тако?! – допро је до Огњена још један познати глас. – Мрдни се, иначе ће цела школа да помисли да си неки саобраћајни знак који треба да погоди!

Био је то његов друг из клупе Младен. Само му је још он фалио!

– Немој још сад и ти да ми солиш памет, Моцарте! – рекао је помало заједљиво Огњен.

Младен звани Моцарт се само насмејао.

– Ти још памтиш тај час?! У реду, Чик, ради како хоћеш!

Чик! Огњен је мрзео свој нови надимак! Подсећао га је на дан кад...

Туп! Нова грудва снега погодила га је у врх капе!

Маша се и даље смејала тако да су јој се видели скоро сви зуби, а и протеза која се пресијавала на зимском сунцу. А управо јој се придруживао и Младен, правећи заиста велику грудву.

Огњен је коначно схватио да нешто мора да учини.

– Знате шта! – рекао је. – Сад сте готови! Платићете ми за све!

Хитро је спустио ранац са леђа и извукао руке из џепова. Та мала паметница добиће шта је заслужила, а онај глупави Моцарт неће ни добити шансу да га погоди! Знао је да је снажнији од њих обоје па им сад следи једно право-правцато котрљање по снегу!

Али само што се спремио да их појури, из правца улице зачула се сирена. Једном, па још једном! Огњен

је одмах препознао аутомобил свог тате и поново узео ранац у руке.

– Платићете ми неки други пут! – добацио је Маши и Младену тобоже љутито.

– Хеј, Снешко, хоћемо ли се видети на скијању? – питала је Маша.

Уместо одговора Огњен је само слегао раменима и упутио се ка капији.

– Лепо се проведи на распусту, Чик! – довикнуо му је Младен машући руком.

Огњен му је на брзину одмахнуо, а онда ушао у аутомобил. Унутра је било топло, а тата је слушао неку пријатну музику.

– Извини што касним – рекао је тата. – У граду је велика гужва због снега. Неке улице су скроз непроходне.

– Нема везе... – промрљао је Огњен.

– Дакле, почео је зимски распуст – наставио је тата.
– Заслужио си да се одмориш. Положио си са свим петицама, зар не?

Огњен је сакрио поглед гледајући кроз прозор.

– Наравно – рекао је благо порумевши. – Све петице...

Био је то први пут у његовом животу да је слагао свог тату.

* * *

Чим је отворио врата стана, Огњен је осетио пријатан мирис тек скуваног ручка. Његова мама је одлична куvariца и увек се потруди да му спреми оно што највише воли. Дечак се често хвали да још из ходника

може да погоди шта је сервирано на столу, па га тата задиркује да има њух попут ловачког пса.

Ево на пример, сад би рекао да је мама данас скувала...

– Стигли сте! – мама је насмејана изашла из кухиње и прекинула Огњеново погађање: – Касните, момци! Хајте, брзо оперите руке, ловачке шницле само што се нису охладиле!

Огњен се насмејао у себи, таман што је помислио на ловачког пса а за ручак ће имати ловачке шницле! Случајности су га често збуњивале, дешавале су се изненада и није им било лако доскочити. Ваљда се зато тако и зову...

– Хвала што си тако вредна, љубави! – рекао је тата и нежно пољубио Огњенову маму. – Прави си анђео!

„Хеј, шта се ово дешава?“, зачудио се дечак. Мама је и раније пекла ловачке шницле па је тата није овако љубио. Или бар то он није приметио...

Ипак, брзо је ову татину нежност сметнуо с ума и пажљиво опрао руке. Кажу да се током дана на рукама накупе нездраве бактерије па је зато потребно пажљиво их орибати. Огњен, додуше, никада није видео ниједну бактерију, али је веровао науци на реч...

– Седите, а ја ћу да донесем шерпу из кухиње – рекла је мама кад су се Огњен и тата вратили из купатила.

– Ни случајно, љубави! – поскочио је тата. – Само ти седи, ја ћу да поставим ручак на сто!

„Са татом стварно нешто није у реду“, помислио је Огњен пажљиво посматрајући свог оца. Није могао да се сети кад је тата последњи пут био у кухињи, обично би само сео за сто и читао новине, а види га сада...

– Ево шницли, а за секунду доносим и салату! – весело је говорио тата док је скоро трчећи улазио и излазио из кухиње. – Баш си све дивно спремила, љубави!

„Можда се поново заљубио у маму“, помислио је дечак и неприметно се почешао по глави. Није био сигуран да ли мушкарац по други пут може да се заљуби у исту жену, ту лекцију још нису учили у школи.

Коначно, ручак је био сервиран и сви троје су били за столом. Шницле су заиста биле укусне и Огњен је с великим апетитом јео.

– Сине, честитам ти одличан успех на полугодишту – рекла је мама. – Тата и ја ћемо се потрудити да ти купимо леп поклон и наградимо те.

– Нема потребе за поклоном, мама – рекао је Огњен. – За неколико дана идемо на скијање на Стару планину, то ми је сасвим довољна награда. Још ако ме упишете на курс вожње сноуборда, бићу пресрећан.

Зачудо, на ове Огњенове речи мама и тата ништа нису одговорили. За столом се чуло само звецкање есцајга. То није био добар знак.

– Знаш сине... – први је проговорио тата. – Ове године нећемо моћи да идемо на зимовање...

Огњену се заглавио залагај у грлу. Овај татин увод му је био страшно познат...

– Зашто? – коначно је успео да пита.

Тата је брзо погледао у маму, а онда скренуо поглед. Дечак га никада није видео тако збуњеног.

– Па... ето... – промуцао је. – Овај, знаш... на нашу терасу ускоро ће слетети рода...

Не, са татом стварно нешто није било у реду. О каквим родама прича кад сви знају да су зими роде далеко, у топлим јужним крајевима?

– Престани с тим детињаријама! – јавила се мама смешећи се. – Огњен је довољно велики да могу отворено да му кажем.

– Шта да ми кажеш, мама? – питао је дечак потпуно збуњен.

Мама и тата су се још једном погледали, а онда је мама озбиљно рекла.

– Ја сам у другом стању. За неколико месеци добићеш брата или сестру.

Огњену је испала виљушка из руке.

* * *

Ето шта ти је живот! Читаво полугодиште марљиво учиш, радиш домаће задатке, положиш са одличним успехом и уместо као награду да добијеш курс вожње сноубордом, добијеш брата или сестру!

Коме требају брат или сестра, молићу лепо?! Мала, малешна створења која само спавају или плачу и направе праву збрку у кући. Плус, не умеју ни да говоре, ни да трче, па с њима не можеш честито ни да се поиграш.

Све ово би можда Огњену пролетело кроз главу да није био зачуђен као никад у животу. „Шта сад ово значи?“, мислио је, како ће ова новина да утиче на његово детињство. И зашто због неког кмежавца који

треба да се роди тек за неколико месеци, он не може да иде на скијање?

– Већ си велики дечак па ћеш разумети да је мама у осетљивом стању и да неће моћи да путује до планине – рекао је тата.

– Лекар је рекао да морам што више да мирујем – потврдила је мама.

– Не брини, душо, ја ћу да те одменим у свему – тата је ставио своју руку преко мамине и погледао је са много љубави.

„Погледај их само“, помислио је Огњен, „изгледају као два заљубљена тетреба. А ја? Пита ли овде уопште неко мене како се ја осећам? И да ли уопште желим брата или сестру? Можда бих радије да добијем гитару!“

И без овога је Огњен био нерасположен, а сад је све још и горе. Зимски распуст му никада није почео лошије. Можда би требало да се побуни?

Уместо тога, дечак је само оборио поглед и изустио:

– Значи, читав зимски распуст провешћу у стану...

Тата је коначно одвојио своју руку од мамине и помиловао га по глави.

– Нећеш морати, јер сам за тебе припремио лепо изненађење.

– Ипак идем на зимовање? – упитао је Огњен с много наде.

Тата је климнуо главом.

– Идеш! И то на најлепшу планину у Србији! Најбољи смештај, пун пансион и гарантовано много снега!

– Где идем? – питао је дечак раширених уста. – Копаоник? Златибор? Брезовица?

– У Јабуково! – рекао је тата и одушевљено плъеснуо рукама.

Огњену је по други пут испала виљушка из руке.

* * *

Јабуково.

Наравно да се Огњен сећао дивног распуста који је у татином родном селу провео прошлог лета. Никад раније није био тамо па је привикавање било пуно изазова, али је на крају сазнао много о сеоском животу и свом деди Гвоздену Вучини и баки Босилки.

А шта тек рећи за дружину из Јабукова!

Ко се не би сећао дугајлије заљубљеног срца Николе, Нице званог Притка, онда радозналог Михаила званог Миле Упитник, па плавокосе Ирис зване Срна, па вечито гладног Цилета Виљушке, онда Милице, девојчице оштрог језика чији је несрећни надимак био Мица Тетка, па маштовитог Ике Бајке и на крају, чудне али паметне сликарке Верице, Веце Вештице...

Читав летњи распуст Огњен се дружио с њима и доживео много незаборавних авантура. Кад су се крајем августа растајали било је пољубаца и мало скривених суза, обећали су да ће се често дописивати и заиста, на почетку је тако и било, мало-мало па би разменили поруке преко интернета, али су убрзо оне постале све ређе и ређе да би ускоро потпуно усахнуле и ево, са другарима из Јабукова се није чуо већ неколико месеци.

Шта ли се дешава с њима?

Да ли су Ница Притка и Ирис још заљубљени пар?
Је ли Мица Тетка коначно заволела математику?

Да ли су Милету Упитнику родитељи купили нови телефон пошто су му стари појеле свиње?

Можда је Циле Виљушка коначно заволео спорт, а Ика Бајка престао да измишља.

А Веца Вештица... на саму помисао на ову необичну девојчицу Огњен би се зацрвенео у лицу. Није знао зашто, али од свих другара из села о њој је најчешће размишљао. Често би кришом гледао у свој портрет који је нацртала баш она и дубоко уздисао, чудећи се свом понашању. Понекад би завирио на њен профил на *Инстаграму*, али сем неколико свежих цртежа тамо ништа занимљивог није пронашао. Да ли и она понекад помисли на њега или га је скроз заборавила?

У ствари, можда су га сви заборавили.

Они су дружина, а он је међу њима био само странац, дечак из града кога су можда примили у друштво јер им је било досадно. Сигурно имају много обавеза у школи и немају времена да га се сећају. Ако оде у Јабуково, можда ће опет морати да полаже њихове тестове да би га примили у друштво...

Или ипак не! То се неће десити! Он је пуноправан члан дружине из Јабукова и то му нико не може одузети!

– Дакле, сине, шта кажеш на идеју да зимски распуст provedеш у Јабукову? – питао је полетно тата.

Огњен је поново дохватио виљушку и стрпао велики комад меса у уста.

– Кад полазимо? – питао је с много више самопоуздања него прошлог лета.